

Li intencis atendi la poŝtiston ĉe la angulo de Ligustra Vojo kaj preni antaŭe la leterojn por numero kvar. Lia koro batadis dum li ŝtelmarŝis tra la senluma koridoro al la antaŭa pordo –

“AAAARG!”

Hari saltis en la aeron – li tretis sur io granda kaj moleca sur la mato – io *vivanta*!

Lumiloj klakete ŝaltiĝis supre, kaj je sia hororo Hari eksciis, ke la granda moleca io estis la vizaĝo de lia onklo. Onklo Verno estis kuŝanta apud la antaŭa pordo en dormosako, evidente por certigi, ke Hari ne faros ĝuste tion, kion li provis fari. Li kriegis al Hari dum duona horo, poste ordonis al li, ke li iru kaj faru tason da teo. Hari mizere iris piedtrene al la kuirejo, kaj kiam li revenis, la poŝto estis jam alveninta, ĝuste al la sino de onklo Verno. Hari povis vidi tri leterojn adresitajn per verda inko.

“Mi volas –“ li komencis, sed onklo Verno estis jam dispeciganta la leterojn defie antaŭ li.

Tiun tagon onklo Verno ne iris al la laborejo. Li restis hejme kaj najlfermis la letertruon.

“Jen,” li klarigis al onklino Petunjo tra buŝo da najloj, “se ili ne povos *liveri* ilin, ili rezignos.”

“Mi ne certas, ke tio sukcesos, Verno.”

“Ho, la mensoj de tiuj homoj funkcias nekutime, Petunjo, ili ne similas vin kaj min,” diris onklo Verno, provante bati najlon per peco de la frukta kuko, kiun onklino Petunjo ĵus portis al li.

* * *

Je vendredo, precize dek du leteroj alvenis por Hari. Ĉar ili ne povis penetri la leterkeston, ili ŝoviĝis sub la pordon, enfendiĝis ĉirkaŭ la randojn, kaj kelkaj eĉ puŝiĝis tra la fenestreton en la teretaĝa necesejo.

Ree onklo Verno restis hejme. Bruliginte ĉiujn leterojn, li elprenis martelon kaj najlojn kaj ŝtopis la fendojn ĉirkaŭ la antaŭa kaj malantaŭa pordoj tiel, ke neniuj povis eliri. Li laborante zumis “Paŝetu en Tulipoj”^[4], kaj timeme saltis je bruetoj.

* * *

Je sabato, aferoj komencis troi. Dudek kvar leteroj al Hari sukcesis penetri la domon, rulitaj kaj kaŝitaj unuope en la du dekduoj da ovoj, kiujn la tre konfuzita laktisto liveris al onklino Petunjo tra la salona fenestro. Dum onklo Verno kolerege telefonis al la Poŝta Servo kaj la laktejo, provante trovi iun kiu meritas plendojn, onklino Petunjo diserigis la leterojn en sia likvigilo.